

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιτρέπονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστὸς Ἄνεστη. — Τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν. —
Τὸ νοσοκομεῖον τῶν μικρῶν. — Αἱ μυροφόροι (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). —
Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Λεξικὸν Ἐπιφανῶν Γυναικῶν. Ἡ Ἄγη-
σπυράτῃ (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Σανατόρια φθισικῶν. — Σ' τὸν ποιη-
τὴν μου (ποίημα ὑπὸ Σπολιώτισσας Β'. διάλεξις τῆς δος Αἰκ. Διαμαντο-
πούλου). — Εἰδοποιήσεις. — Ὁ λευκὸς κύκνος, (Ἐπιφυλλίς ὑπὸ δος Μαρίας
Πινέλη).

Ἄς ἐνωθοῦν καὶ πάλιν οἱ χαροποὶ τῶν κωδῶνων
ἦχοι μετὰ τὰ ζωηρὰ κελαδῆματα τοῦ πτερωτοῦ κόσμου
διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ
ἀναγγείλουν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ σύμπαν-
τος. Ἄς ἀναπέμψουν καὶ πάλιν τὰ μυριόχρωμα τῆς
γῆς ἄνθη τὴν ἀρωματώδη πνοὴν των μέχρι τοῦ χρυσοῦ
θρόνου τοῦ Δημιουργοῦ, ὡς τὸν ἀγνότερον λιθωντόν,
τὸν ὁποῖον ἡ γῆ δύναται νὰ ἀναπέμψῃ τὴν ἡμέραν ταύ-
την πρὸς τὸν σωτῆρὰ τῆς. Ἄς στολισθῇ πάλιν ἡ φύ-
σις μετὰ τὴν περικαλλῆ, τὴν μαγικὴν στολὴν τῆς διὰ
νὰ πανηγυρίσῃ τὸ μέγα γεγονός τῆς χαρμοσύνου ἡμέρας.
Καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἄς ἀπεκδυθῇ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ ψεύ-
δους καὶ τῆς πλάνης καὶ εἰς ἀνάμνησιν. Ἐκεῖνου, ὅστις
ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαθε, ἄς συνδράμῃ τοὺς πάσχοντας, ἄς
σκορπίσῃ γύρω τῆς παρηγορίας καὶ μειδιάματα. Εἶναι
ἡμέρα ἐπαγγελίας, εἶναι ἡμέρα ἐλπίδος καὶ χαρᾶς καὶ
ἀγάπης ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

• *Τὰ ἦθη μας δὲν τὸ ἐπιτρέπουν* ἀπήντησαν εἰς τὸν κ.
Ποταμιάνον, ὅστις ἐπρότεινε τὴν εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν
εἰς τὰ Τηλεγραφεῖα καὶ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους, οἱ πλεί-
στοι ἐκ τῶν βουλευτῶν.

Ἡ Σύνοδος αὕτη τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς θὰ ἀφήσῃ βε-
βαίως ἐποχὴν εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ χρονικὰ τῆς χώρας καὶ
διὰ πολλὰ ἄλλα ζητήματα, ἰδίᾳ ὅμως, διότι διὰ πρώτην φο-
ρὰν Ἑλλήν βουλευτῆς ὕψωσε φωνὴν ὑπὲρ τῆς γυναικὸς καὶ
ἐζήτησεν ἐλαχίστην, ἀσήμενον ὑπὲρ αὐτῆς καινοτομίαν.

Ἡμεῖς ἐκφράζομεν βεβαίως πρὸς τὸν κ. Ποταμιάνον τὴν
εὐγνωμοσύνην τοῦ φύλου μας, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ἦτο μεγαλη-
τέρα καὶ δικαιοτέρα, ἐὰν ὁ κ. βουλευτῆς ἐπρότεινε τὴν και-
νοτομίαν του, ὅχι δι' οἰκονομίαν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀλλὰ
διότι συνησθάνετο τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συν-
τελέσῃ, ὅπως τόσκι γυναικεῖαι χεῖρες ζητοῦσαι ἐργασίαν
χρησιμοποιηθοῦν καὶ τόσαι ἀτυχεῖς κόραι καθηρτισμέναι πολὺ
καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ὑπαλλήλους εὐρου ἐντιμον πό-
ρον ζωῆς εἰς τὸν κλάδον τοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ δεκά-
δων ἐτῶν ἔχουν εἰσαχθῆ αἱ γυναῖκες δλων τῶν ἄλλων κρα-
τῶν τοῦ κόσμου, μὴ ἐξαιρουμένων οὔτε τῶν Ρουμανίδων, οὔτε
τῶν Βουλγαρίδων.

Ἄλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ πολιτευόμενοι ἄνδρες
σπανίως προσέχουν εἰς ζητήματα κοινωνικά, ὅσον ἀπειλητι-
κὴν καὶ ἐπικίνδυνον καὶ ἂν προβάλλουν ταῦτα τὴν μορφήν
των, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μόνον ἡ ψῆφος ἔχει πέρασιν καὶ
ὅπου ἡ συναλλαγὴ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἐλαττήριον τῶν

σκέψων και πράξεων των πολιτευομένων, εις την Ελλάδα όπου η γυνή θεωρείται ακόμη από τους πολλούς, όχι παράγων πολύτιμος του οικογενειακού και κοινωνικού πλούτου, αλλά πρόσωπον δευτερευούσης σημασίας, ευάρεστον μάλλον ως άθυμα, επαγωγόν ως πλαγγόν, χρήσιμον ως απαραίτητον όργανον ήδονης, εις την Ελλάδα η πολιτεία δύναται να νομοθετή μωριάδας όλας νόμων περι πάντων, και να άδιαφορή απόλυτως περι της γυναικός.

Εις τας άληθείας ταύτας οι πολιτευόμενοι θα έπαναλάβουν την στερεότυπον άπάντησιν ότι τα έθιμά μας δεν επιτρέπουν να λαμβάνεται πρόνοια δια τας γυναίκας, όπως δεν επιτρέπουν τα ίδια έθιμά μας να εργάζονται αύται παρὰ τὸ πλευρόν των άνεπτυγμένων όπωςδήποτε άνδρῶν συναδέλφων των. Επιτρέπουν όμως τα ίδια έθιμά μας να σκάπτουν αι νέαι γυναίκες παρὰ τὸ πλευρόν νέων άνδρῶν και να θερίζουν και να άλωνίζουν και να συναζούν χαλίκια και να διημερεύουν εις τὰ εργοστάσια, εξαντλούμεναι και αφανιζόμεναι εκ της πολυώρου και διαρκούς όρθοστασίας και της εξαντλητικής εργασίας. Επιτρέπουν τα έθιμά μας έλλείψει άρτου και έλλείψει εργασίας αι γυναίκες να μαραιώνονται, να απογοητεύονται και όσάκις δεν αποθάνουν από την πείναν να αποθηήσκουν όμως άλλον θάνατον πολύ φρικωδέστερον και άπαισιώτερον του φυσικού. Επιτρέπουν τα έθιμά μας, όπως έλλείψει εργασίας της γυναικός οι γάμοι να μειώνωνται εις βαθμόν άπειλητικόν δια την υπαρξίν μας ως φυλής και αι οικογένεια αι αποκτώσαι θυγατέρας να θρηνοῦν και να απέλπίζονται δια την ένσκήψασαν εις τὸν οίκόν των συμφοράν. Οι κ. κ. βουλευταί, οι όποιοι, κατά τὸ πλεϊστον είναι ευφρεϊς άνθρωποι, γνωρίζουν όλα αυτά, ώστε άλλοι να ζητήσῃ τις τὸν λόγον της άποροΐσεως της πρότάσεως του κ. Ποταμιάνου.

Ημεϊς νομίζομεν, ότι η παρὰ των πολλῶν άπορριφθεϊσα πρότασις είχαν ελατήριον, πολύ ύψηλότερον, πολύ άδελφικώτερον δια την άλληλεγγύην του άνδρικού φύλου. Νομίζομεν ότι οι πλεϊστοι εκ των πατέρων του έθνους, κατανοήσαντες ακριβῶς μέχρι τίνος σημείου άντοχής δύναται να φθάσῃ ὁ Ἕλληνα άνηρ της νεωτέρας γενεᾶς, έχοντες δὲ μάλιστα πρόχειρον τὸν άριθμόν των άπαλλαγέντων κατά τὸν τελευταίον πόλεμον, έπέισθησαν ότι τὸ τηλεφώνον και τὸ τηλεγραφεϊον, όπου μία μικρά μηχανική κίνησις των δακτύλων άπαιτεϊται εκ μέρους του ύπαλλήλου, είναι ακριβῶς η εργασία η άρμοδιωτέρα, η ειδικωτέρα, η άκοπωτέρα δια τους τρυφηλοῦς και φυγοπόνους όμοφύλους των. Μήπως δια τὸν αὐτὸν λόγον δεν έχουν μέχρι τουδε υπερπλημμυρήσει οι νέοι άνδρες όλας τας θέσεις, όπου άλλοτε ειργάζοντο γυναίκες; Τὸ πλούσιμον, τὸ σίδηρον, τὸ σιγύρισμα των οικιῶν, η μαγειρική, η ζαχαροπλαστική, η καλτοποϊα, η φλανελοποϊα, η ταπητουργία, όλα αυτά άπλοποιημένα βεβαίως και δια μηχανῶν εκτελούμενα, ώστε να μη είναι κοπιαστικά, κατελήφθησαν υπό των άνδρῶν. Η πώλησις κλωστῶν, δαντελῶν, ύφανμάτων, ψιλικῶν, άσπρορούχων, γαντιῶν και αυτά εις άνδρας ανατίθενται και δια των άνδρῶν εκτελοῦνται. Αι γυναίκες σιγά, σιγά εκποϊζονται από όλα τὰ στάδια, ὅσον οι άνδρες γίνονται άβρότεροι και μαλθακότεροι, ὅσον αι χεϊρές των λεπτόνονται και οι όνυχές των γίνονται ροδινώτεροι και τὸ σῶμά των από ευ-

θυτενοῦς, ως ἦσαν τὰ σώματα των πατέρων μας, κυρτόνεται και τὰ στήθη τὰ άλλοτε λάσια του άνδρικού φύλου βουλαίνουσι από την καθιστικήν ζώην και από τὸ σκύψιμον πρὸς τὸ χειροτέχνημα.

Συμβαίνει δηλαδή ἐδῶ ακριβῶς τὸ αντίθετον από ὃ, τι συμβαίνει άλλοῦ, όπου εξετάζεται η εργασία, η άρμοζουσα εις τους άνδρας, ως άπαιτοῦσα μυϊκὴν ύπεροχήν και η άρμοζουσα εις τας γυναίκας, ως άπαιτοῦσα περισσοτέραν λεπτότητα και όλιγώτερον κόπον. Οι πλεϊστοι εκ των διοικούντων μας μεθ' ὅλην την άβρότητα των τρόπων πρὸς τας χαιδευμένας της τύχης όμοφύλους μας, δεν απέμαθαν φαίνεται ακόμη έντελῶς ἐν από τὰ παλαιότερα έθιμά μας: τὰ πηγαίη ὁ άνδρας εἰσιππος και η γυναίκα πεζή και φορτωμένη μάλιστα, να χορταίνῃ ὁ άνδρας και ὃ, τι περισσεῦει να τρώγῃ και η γυναίκα. Πιστοί εις τὸ έθιμον τουτο και εις τας εξ' αὐτου άπορρεούσας αρχὰς θέλουν τὸν άνδρα εις τὸ τηλεγραφεϊον και την γυναίκα εις τὸν άγρόν, θέλουν τὸν νέον χορτασμένον και την νεάνιδα νηστικήν. Αὐτὴ εἶνε η άλήθεια ἂν και όλίγον πικρά. Αὐτοί είναι οι λόγοι της έμμονῆς των πολιτευομένων μας εις τὰ έθιμά μας, ἂν και όλίγον ειρωνικοί.

Ἄς πάρωμεν λοιπὸν την άπόφασίν μας ἡμεϊς αι γυναίκες. Αἱ έχουσαι ανάγκην να εργασθοῦν ἄς εισελάσουν γενναϊότερον, άποφασιστικώτερον εις τὰ άνδρικά στάδια, εις ὅσα ιδίως άπαιτοῦν κόπον και δυνάμεις και εργασίαν. Ἐκεῖ δεν θα τὰς έμποδίσῃ κανεὶς. Η γεωργία και η κτηνοτροφία περιφρονεϊται σήμεραν από τους άνδρας. Ἄς γίνουσι αι γυναίκες γεωργοί και κτηνοτρόφοι. Ἄς γίνουσι βιομήχανοι, ἄς γίνουσι τεχνίται. Ἄφου η πολιτεία δεν φροντίζει δι' αὐτάς, ἄς άνοίξουν τὸν δρόμον με τας ιδίας των πυγμάς. Δεν πειράζει, ἐάν αι χεϊρές των γίνουσι τυλῶδεις και ἐάν τὸ χρώμα των ἡλιοκαῆ και ἐάν χάσουν όλίγην από την άβρότητά των. Θα δυναμώσουν όμως τους στομάχους των και θα τονώσουν τὰ νεῦρά των και θα άνανκτήσουν τὸ θάρρος των και την ἠθικὴν δύναμίν των, θα είναι εις κατάστασιν βραδυτέρον να χύσουν αίμα γενναϊον και πλούσιον εις την γενεάν του μέλλοντος και να δημιουργήσουν φυλήν, η όποία θα τὰς σέβεται περισσοτέρον και η όποία θα είναι πλέον άνδρική της σημερινῆς.

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Τὰ μικρά δεν έπρεπε να πονοῦν, ὅπως οι κάλυκες των ρόδων δεν έπρεπε να δηλητηριάζονται από τους βρωμερούς σκώληκας. Η ζωὴ εις την αὐγήν της δίκαιον ἦτο να μη σκεπάζεται από σύννεφα και να μη μαραινεταϊ από βάσανα και ὀδύνας. Η χαρὰ της ζωῆς έπρεπε να μένη άνέφελος, τουλάχιστον ἐφ' ὅσον η μικρὰ διάνοια δεν έχει ακριβῆ της ύπάρξεως συνείδησιν, και τὸ μικρὸν στήθος δεν έχει θέσιν δια στεναγμούς, και η μικρὰ γλῶσσα άδυνατεϊ να άρθρώσῃ λέξεις και να εἴπῃ ποῦ πονεῖ τὸ μικρὸν σῶμα.

Δυστυχῶς η εμφάνισις της ζωῆς έχει ως απαραίτητον και άχώριστον συνοδὸν τὸν πόνον και τὰ μικροσκοπικὰ σώματα ὑπόκεινται εις όλας τὰς ὀδύνας, ἄς ἐνίοτε άδυνατεϊ να ὑποφέρῃ ὁ ἐν τῇ άκμῇ της ζωῆς άνθρωπος. Και επειδή τὸ μικρὸν είναι η έλπίς του μέλλοντος και είναι η άγνωστος ἴσως δόξα και η άναμένη ἴσως σωτηρία τῶν μικρῶν οικογενείας,

ὅσον και μιὰς χώρας και μιᾶς φυλής, δια τουτο ὁ πόνος και ὁ θάνατος των μικρῶν πρέπει να προξενοῦν περισσοτέραν ὀδύνην και να αφήνουν μεγαλῆτερον κενόν, άφου αφήνουν τὸ κενὸν του άγνώστου.

Η άπόφασις λοιπὸν της πριγκηπίσεως Σοφίας να ιδρύσῃ ειδικὸν νοσοκομεϊον, εις τὸ ὅποιον παρὰ ειδικοῦ ιατροῦ να νοσηλεύονται τὰ παιδιὰ των πτωχῶν είναι όχι μόνον φιάνθρωπος, άπορρεεϊ όχι μόνον από την μεγάλην μητρικὴν της καρδίαν, ἀλλ' από ιδέας και σκέψεις πολὺ γενικωτέρας και πολὺ εθνικωτέρας, των ὁποίων δείγματα δεν δίδει δια πρώτην φοράν η νεαρά ἡγεμονίς.

Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης είναι ὃτι η Α. Ὑψηλότης ἐπελήφθη του μεγάλου τουτου ὑπὲρ των μικρῶν ἔργου της άνευ κεφαλαίων, ὃτι ἔφερεν εις πέρας την ὠραίαν και καθ' ὅλους τοὺς κανόνας της ὑγιεινῆς και της ιατρικῆς επιστήμης οίκοδομήν μόνον δι' εἰσφορῶν μικρῶν, άφου οὐδεμία ἐξ αὐτῶν εξησφάλισε την λειτουργίαν του νοσοκομείου και ὃτι ὑπὸ τὰς προσωπικὰς ὀδηγίας της ἐγένοντο και τὰ αρχιτεκτονικὰ σχέδια και η εκτέλεσις αὐτῶν και η επίπλωσις και ὁ κανονισμὸς της λειτουργίας.

Η Αὐτῆς Ὑψηλότης κατά τὰ τελευταία ταξείδιά της εις Εὐρώπην δεν αφήκε νοσοκομεϊον, τὸ ὅποιον να μη ἐπισκέφθη και του ὁποίου τὸν ὀργανισμὸν να μη ἐμελέτησε, δεν αφήκε σύγγραμμα επιστημονικὸν σχετιζόμενον πρὸς την ὑγιεινὴν της μικρᾶς ἡλικίας, τὸ ὅποιον να μη ἐξεφύλλισε, δεν αφήκεν επιστημονικὰς ἐξοχότητας του κλάδου τουτου, τὰς ὁποίας να μη συνεβουλεύθη ἐπὶ του ζητήματος τὸ ὅποιον την ἀπησχόλει.

Εἴμεθα εις θέσιν να γνωρίζωμεν ὃτι μεγάλοι Γερμανοί και Ἄγγλοι επιστήμονες, μεθ' ὧν η Α. Ὑψηλότης συνδιελέχθη ἐπὶ του ζητήματος των παιδικῶν νοσοκομείων, ἐξέφρασαν την κατάπληξίν των δια τὰς γνώσεις και την επιστημονικὴν εὐρύτητα, μεθ' ἧς συνεζήτη.

Δεν είναι λοιπὸν τὸ ἱδρυμα τουτο ἔργον μόνον φιάνθρωπίας, ἀλλ' είναι ἔργον, εις τὸ ὅποιον η μεγάλη μητηρ ἔβαλεν ὄλον τὸν πλοῦτον του πνεύματός της, ὄλην την δύναμιν του χαρακτήρός της, ὄλην την στοργὴν και την τρυφερότητα, ἣν τρέφει δια την μικρὰν ἡλικίαν και ὄλον τὸν πόθον της, ὅπως ἐξασφαλίσῃ γενεάν ὑγιᾶ και εὐσταλῆ δια τὸ μέλλον.

Ἄπο της ἡμέρας των ἐγκαινίων η πριγκηπίσσα εἶδε τέλος τὸ ὄνειρόν της πραγματοποιούμενον και τὰ μικρὰ πτωχὰ παιδάκια προσφεύγοντα ὑπὸ την στέγην του νεοδημητου μεγάρου, ὅπως άνακουφισθοῦν από τους πόνοους και έπανακτήσουν με την ὑγείαν και την χαρὰν της ζωῆς.

Και ὑπάρχει ἄρα γε μητέρα Ἕλληνίς, της ὁποίας η καρδιά να μη χαίρῃ δι' αὐτό, και η όποία να μη συμμερίζεται τὸν ὠραϊον πόθον της ἡγεμονικῆς μητρός; Ὑπάρχει ἄρα γε Ἕλληνα ὀπουδήποτε της γῆς, ὁ ὅποιος να μη ένθουσιζῇ δια τὸ ἔργον της Α. Ὑψηλότης, και να μη διαφλέγεται από τὸν εὐγενῆ πόθον να τὸ ενθαρρύνῃ και τὸ ὑποστηρίξῃ; Κάθε κλίση της ὁποίας η συντήρησις εξασφαλίζεται, χαρίζεϊ όχι μόνον την ζώην εις τόσα μικρὰ, αναξιοπαθῆ παιδάκια, ἀλλὰ είναι ως να δωρίζῃ και εις την πολιτείαν τόσους άκμαίους πολίτας, και τόσας ὑγιεῖς και εὐσταλεῖς μητέρας, και εις την χώραν τόσους βραχίονας και εις τους πτωχοῦς γονεῖς τόσας

ἐλπίδας και τόσα δια τὸ μέλλον στηρίγματα.

Δια τουτο ἔχομεν την πεποίθησιν ὃτι ἂν και τὸ νοσοκομεϊον των παιδίων είναι σήμεραν τὸ πτωχότερον των Ἕλληνικῶν νοσοκομείων δεν θα παρέλθῃ βεβαίως πολλὸς καιρός, χάρις εις την ὀρθὴν αντίληψιν και κατανοήσιν του σκοποῦ του παρὰ πάντων των φιάνθρώπων, και θα καταστῇ πλουσιώτατον, χαρίζον την ὑγείαν και σκορπίζον την χαρὰν εις τὸν μικρόκοσμον της παιδικῆς ἡλικίας, η όποία ως έχει την ἀγάπην και τὰς συμπαθείας ὀφείλει να ἔχῃ και την μέριμναν και την συνδρομήν ὄλων μας.

ΑΙ ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ

«Τί ζητετε τὸν ζῶντα μετὰ των νεκρῶν; Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη. Μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ» εἶπον οι ἐν τῷ μνήματι μετὰ την ἔγερσιν του Σωτήρος λαβόντες θέσιν εξαστράπτοντες άγγελοι πρὸς τὰς μυροφόρους γυναίκας, λέγει ὁ τὸ Εὐαγγέλιον του Κυρίου εις Ἕλληνικὴν γλῶσσαν γράψας, Ἄντιοχεὺς τὸ γένος ἑλληνιστῆς Λουκάς.

Πιστοί εις την θρησκείαν των πατέρων των ἡσυχάζουν τὸ Σάββατον· όχι λησμονοῦσαι τὸ πρὸς τὸν εὐεργέτην ὀφειλόμενον καθήκον, ἀλλ' ἵνα μη φανῶσιν αθετοῦσαι τὸν νόμον. Την επαύριον όμως μύλις η ἡμέρα φαίνεται διαλύουσα τὸ σκότος της νυκτός ἔρχονται πρὸς τὸν τάφον Ἐκείνου, του διασκεδάσαντος τὸ πνευματικὸν σκότος και φωτίσαντος τὰς ἐν σκιᾷ θανάτου καθημένας ψυχὰς. Ἄλλὰ δεν ἔρχονται με κανὰς τὰς χεῖρας πρὸς αὐτόν· φέρουσιν ἀρώματα και μύρα πρὸς τὸν πληρώσαντα εὐωδίας την οίκομένην, τὸν μη μολυθέντα δια της ἐπιφῆς των ἀκαθάρτων, ἀλλὰ καθαρὸς δια του ὑγιούς Του λόγου ποιήσας, τους ὑπὸ την δυσῶδη πνοήν της άμαρτίας βιώσαντας και παθόντας.

Πρῶται αι μυροφόροι λαμβάνουσι την τόλμην να ἔλθωσιν εις τὸ μνήμα, ἂν και ὁ φόβος των Ἰουδαίων ἦτο μέγας, κατά τὸ λέγειν των Εὐαγγελιστῶν, και ἐσκέπτοντο καθ' ὀδόν, τίς ἤθελεν ἀποκυλίσει τὸν λίθον «ἦν γὰρ μέγας σφῶδρα» και δεν είχαν βεβαίως την άπαιτουμένην φυσικὴν δύναμιν αι τρεῖς γυναίκες να σπρώξωσι τουτον, άγνοοῦται ὃτι μετὰ τὸν ένταφιασμόν Του, τὸν ὅποιον ἐβλεπον από μακρὰν «Ἦσαν δὲ και γυναίκες από μακροθεν θεωροῦσαι» ἐπαρουσιάσθησαν οι ὀμοφυλοῖ των πρὸς τὸν Πιλάτον άπαιτοῦντες να σφραγισθῇ ὁ τάφος και φυλάσσεται ὑπὸ κουστωδίας, ὁ δὲ Πιλάτος ὡς ζέλος και θέλων ν' ἀπαλλχθῆ πάσης εὐθύνης των περαιτέρω, εἶπεν εις αὐτούς: «Ἐχετε κουστωδία· ὑπάγετε, ασφαλίσασθε τὸν τάφον ὡς εἶδατε» ἵνα και οι φύλακες εἶνε ιδικοῖ των ὅπως και η σφραγίς.

«Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον, κουστωδία»

Οὐ γὰρ καθέξει τύμβος Αὐτοζῶϊαν».

Ὡ της γενναϊότητος! των πρώτων της άγίας και άληθινῆς του Χριστου πίστεως αποστόλων! Ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς και τῷ Πέτρῳ, ἐξηκολούθει λέγων ὁ άγγελος. Ὡ της γενναϊότητος! των πρώτων του Κυρίου μαθητριῶν· εις οὐδὲν λογίζονται τὸν κίνδυνον ὃν ἔτρεχεν ὁ ὀμιλῶν μόνον περι Αὐτου μετὰ τὰ συμβάντα της Παρασκευῆς, ἀλλ' ἀποφαρίζουσι να ἔλθωσιν εις τὸν τάφον Του φέρουσαι τὰ μύρα, άποτίουσαι

τόν πρὸς Αὐτὸν ὀφειλόμενον εὐγνωμοσύνης φόρον. Ἐρχονται πρὸς τὸν ἐξυψώσαντα αὐτὰς εἰς περιωπὴν ἀνθρώπου· τὸν μὴ στερήσαντα αὐτὰς τῆς διδασκαλίας Του· τὸν ὑπερασπίσαντα ἀδικουμένας ἢ κατηγορουμένας πρὸ τῶν κρατούντων τὸν νόμον καὶ τῶν ἀγανακτησάντων ἀκόμη διὰ τὴν παρουσίαν των ἐνίοτε μαθητῶν Αὐτοῦ.

Ἡ διαστρεβλώσασα τὸν νόμον Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία εἶχεν ἀποσκορακίσει αὐτὰς μακρὰν πάσης συναθροίσεως· δὲν ἦσαν πλέον οἱ πατριαρχικοὶ χρόνοι τῆς Λείας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ μελλόνυμφος ὑπηρετεῖ τὸν πατέρα τῆς μελλονύμφου, οὔτε οἱ χρόνοι τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μωϋσέως Μαρίας, ἥτις κρατοῦσα τὸ τύμπανον προηγείτο μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν ὄλου τοῦ λαοῦ, ψάλλουσα εὐχαριστήριους ὕμνους πρὸς τὸν λυτρῶσαντα τοῦτον τῶν χειρῶν τοῦ δυνάστου, οὔτε οἱ χρόνοι τῆς Δεβώρας, ἥτις ἐκυβέρνησε τὸν Ἰσραὴλ μετὰ τὸν τίτλον τῆς προφητίδος· εἶχον φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ ἐπιτρέπεται κἄν εἰς τὸν σύζυγον, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφόν, νὰ ὁμιλήσῃ καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν σύζυγον, τὴν θυγατέρα του, τὴν ἀδελφὴν· μόναι ἐπορεύοντο εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ δι' ἄλλης θύρας εἰσέρχοντο. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀπορία τῶν μαθητῶν, ὅταν λείποντες εἰς τὴν πόλιν δι' ἀγορὰν τροφῶν καὶ ἐλθόντες, εἶδον τὸν Ἰησοῦν νὰ ὁμιλῇ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος. «Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει». Ἀλλὰ δὲν ἐδειλίασεν ὁ πάσας τὰς παρανόμους αὐτῶν πράξεις· ἐξελέγχων τὸ ἄδικον τῆς κρίσεώς των καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο νὰ ὑποδείξῃ φημιῶν αὐτοὺς καὶ ὅτε ἀκόμη τὸν νόμον ὡς τεῖχος Τῶ προέβαλλον. «Μωσῆς ἐπέτρεψε βιβλίον ἀποστασίου γράψαι, καὶ ἀπολῦσαι.—Πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην. Ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ Θεός». «Διδάσκαλε, αὕτη ἡμαρτε. Ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μωσῆς ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθοβολεῖσθαι· σὺ ὡν τί λέγεις;—Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν, πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῆ βαλέτω». Προέβαλλον Αὐτῷ τὸν νόμον, ὃν πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον διεστρέβλωσαν καὶ παρεξήγουν· ὅτε ὅμως εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς ὁ δώσας εἰς ὑμᾶς τὸν νόμον εἶπε καὶ τὸ: «οὐ φονεύσεις»· σεῖς δὲ διατὶ θέλετε νὰ μὲ φονεύσητε, διότι λέγω τὴν ἀλήθειαν, τότε δαιμονιζόμενον τὸν ὀνομάζουσαν. «Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον; Καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον. Τί μὲ ζητεῖτε ἀποκτείνειν;— Δαιμόνιον ἔχει· τίς σὲ ζητεῖ ἀποκτείνειν;» Ὁ νόμος δὲν διέτασσε νὰ μεταβάλλουν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς ἀγορὰν, καὶ ὅμως τὸν μετέβαλλον· ἀλλ' Ἐκεῖνος διότι ἐν αὐτῷ ἐθεράπευσε τὸ Σάββατον, ἔκριναν ὅτι ἦτο ἄξιος θανάτου. Λύτατε τὸν κἄν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγειρῶ αὐτόν, εἶπε, καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κἄν τί ἐσημαίναν οἱ λόγοι Του, ἦτο ἡ μεγαλύτερα κατηγορία τὴν ὁποίαν ἔφεραν ἐναντίον Του, ὅταν ἠρωτήθησαν παρὰ τοῦ Πιλάτου· τί κακὸν ἔκαμεν ὁ ἀνθρώπος οὗτος; Ὁ κἄν δ' ἐντινα ἐθαύμασαν ἀκούσαντες, ὅστις ἐπὶ τόσα ἐτη ἐκτίζετο καὶ μολακαῦτα κατὰ τύπους ἦτο πολὺ κτώτερος τοῦ πρώτου, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν πολὺ ἀνώτερος, ὅπερ καὶ ἐν προφητικῷ πνεύματι προβλέπων ὁ προφήτης Ἀγαθαῖος ἀναβοᾷ: «Μεγάλη ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ». Μεγάλῃ ἡ δόξα τοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ζηροβάβελ ἀποπερατωθέντος

ναοῦ, πολὺ μεγαλύτερα τοῦ ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος οἰκοδομηθέντος, διότι τὸν δεύτερον δὲν ἐστόλισαν χρυσοὶ καὶ ἄργυρος καὶ πολύτιμοι ἐξαστράπτοντες λίθοι, ὡς τὸν πρῶτον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐδρας αὐτοῦ ἐφάνη καθεζόμενος καὶ φωτίζων Αὐτὸς ὁ ἴδιος «Ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ ὀρθρινός» ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας τῶν ἐθνῶν, ὁ φωτίσας πᾶσαν σκολιάν, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἀγγέλων, ὁ Αἰώνιος καὶ Ἀθάνατος Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός.

Ἐφώτισε τὴν γῆν ὡς ἀνθρώπος καὶ τὰ σκοτεινὰ τοῦ Ἄδου βασιλεία ὡς Θεός. Ἐν τῇ γῆ καταδικάζεται μετὰ ἀνόμων ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀγγέλουσι τὴν ἔλευσίν Του οἱ πιστοὶ Αὐτῷ ἀγγελοὶ. «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρατε πύλας αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης». Ἀγγαλλόμενοι οἱ προπάτορες προβλέπουσιν Αὐτῷ, καὶ τὰ δάκρυα τῆς Εὐχῆς παύουσι τὴν ροήν, ὅτε ἀκούει τὸ σφάλμα τῆς παρακοῆς τῆς συγχωρούμενον καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος διὰ τοῦτο δεσμίους λυτρούμενους. «Δεῦρο μετ' ἐμοῦ πάντες, ὅσοι διὰ τοῦ ζύλου, οὐ ἤψατο οὗτος ἐθανατώθητε· πάλιν γὰρ ὑμᾶς διὰ ζύλου τοῦ Σταυροῦ πάντας ἐγὼ ἰδοὺ ἀνιστῶν».

Εἰς βασιλεὺς βασιλεύσει ἐπὶ τοῦ ζύλου· εἶπεν ὁ προφητάναξ. Καὶ δὲν ἐδάσκεισε καὶ δὲν ὠμασθη βασιλεύς, εἰμὴ ὅταν ἐκρεμάσθῃ ἐπὶ τοῦ ζύλου. Τότε ἀνεγνώρισαν Αὐτὸν οἱ ὀμόφυλοί του βασιλεῖα καὶ ἔγραψαν τὴν ἐπιγραφὴν Του εἰς τρεῖς γλώσσας: «Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων»· ἵνα πληρωθῇ πᾶσα προφητικὴ ρῆσις ὑπὲρ Αὐτοῦ ρηθεῖσα καὶ πᾶν τὸ ἐλλείπον δι' Αὐτοῦ «ὅτι ὁ νόμος τοῦ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο».

Μαρία Πενέλλη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ὁ Κώστας καθυσάχασε. Περὶ τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἡ μητέρα του ἐνόμισε κατάλληλον τὴν ψυχολογίαν του κατὰ τῆσιν τοῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ὡς δὴθεν νὰ εἶχε φθάσει τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ νέος τὴν ἤνοιξε νευρικός καὶ τὰ χεῖρα του ἔτρεμαν.

Εὐθύς ὡς εἶδε νὰ πέσουν ἀπὸ τὸν φάκελον μέσα τὰ τεμάχια τοῦ γράμματος, τὸ ὅποιον εἶχε γράψῃ τὴν προτεραιάν πρὸς τὴν Marié ἐξέβαλε κραυγὴν πόνου καὶ μετὰ φωνὴν ματωμένην: «ὦ! τὸ τέρας, τὴν παλαιογυναίκα! Καὶ ἐδιάβαζεν ὡς τρελλός, μεγαλοφώνως, αἰσθανόμενος εἰς κάθε λέξιν ὡς νὰ τοῦ ἐθύθισαν εἰς τὴν κεφαλὴν καυμένον σίδηρον».

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἦτον ἐκτὸς ἑαυτοῦ. «ὦ! τὴν ἀχρεῖαν, τὴν κακοῦθην, τὴν φαύλην! ἐκραύγασε, βρυχώμενος· θὰ ἐπήγαγε ἀμέσως νὰ τῆς εἶπῃ κατὰ πρόσωπον τὴν ἀτιμίαν τῆς, θὰ ἐπήγαγε νὰ τὴν ὑβρίσῃ, νὰ τὴν ραπίσῃ. Δὲν τῆς ἔφθκνεν ὅτι τὸν εἶχε ξελογιάσει, δὲν τῆς ἔφθκνεν ἡ πικρία μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ποτίσει τὴν Marié μετὰ τὰ λόγια τῆς τὸ γράμμα του, διὰ νὰ δηλητηριάσῃ ἐντελῶς τὴν ἀτυχῆ γυναικίαν, τὸν ἀγγελὸν ἐκείνον, τὴν ἀγαπημένην του, τὴν λατρευτὴν του Marié. Ἐζήτει τὸ καπέλλο του, νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, ὡ! θὰ ἐπήγαγε νὰ τῆς κάψῃ τὰ μαλλιά! τῆς ἀθλίαν!

Ἡ μητέρα του τὰ ἔχασε. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς δὲν εὗρε τρόπον νὰ καθυπαχάσῃ τὰ πράγματα. Ποῦ νὰ ὑπέθετε ὅτι τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο γράμμα θὰ εὕρισκετο μέσα εἰς τὸν φάκελον. Καὶ τώρα; Ἄν μακροῦς καὶ ἐξωφρενῶν ὡς ἦτο, ἐπήγαγε εἰς τοῦ Νικολάκη μπέτη καὶ ἔκαμνε καμμίαν τρομερὰν σκηνὴν, ἂν ἀλήθεια ἐκτύπα, ὡς εἶχεν ἀπειλήσει, τὴν Marié, τί θὰ ἐγένετο;

Μὰ τί τρέχει; μετὰ ποῖον τὰ ἔχεις; Τί ἔχει κάμει ἡ Marié; Καὶ ὁ Κώστας ἐπὶ μᾶλλον ὀργιζόμενος καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἤρχισε νὰ διηγῆται μετὰ λόγια ὠμά, μετὰ φράσεις βαναύσους, μετὰ φωνὴν σκληρὰν καὶ χειρονομίας ἀγροίκου ἀνθρώπου· τί εἶχε συμβῆ μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς χήρας, τῆς αἰσχρᾶς αὐτῆς γυναικίς, ὡς τώρα τὴν ὠμάζε.

Ἐχει δίκιο, παιδάκι μου, μὰ αὐτὴ βέβαια δὲν ἤξευρε πῶς ἡ Marié ἦταν γυναικίκα σου, οὔτε κἄν πῶς, ἐνῶ ἀγαποῦσε ἐκείνην, ἐξανάπιασε πάλιν φιλίαν μαζὴ τῆς.

— Σιωπή! ἐκράυγασεν ὁ νέος Αὐτὸ ἔλειψε τώρα νὰ πάρῃ καὶ τὸ μέρος τῆς. Ἄν κλάει δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ εἶσαι ἐνθουσιασμένη γιὰ ὅ,τι ἔγεινε.

Εἶσαι ἀχάριστος, παιδί μου. Ἀλλὰ ὡς μάνα σου βλέπω τὸν πόνο σου καὶ δὲν σε συνερίζομαι. Ἐπειτα τί ἔγεινε; Ἡ Marié δὲν σοῦ λέει, οὔτε πῶς θὰ χωρίσετε, οὔτε πῶς δὲν θὰ ξαναἰδῶθῃτε. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἄμα τῆς περάσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἄμα σκεφθῆ ψυχρότερα θὰ σοῦ γράψῃ ποῦ εἶναι γιὰ νὰ πᾶς νὰ τὴν ἐνταμώσῃς. Πόσες φορές ἐγὼ, ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γάμου μου!...

— Δὲν σ' ἐρωτῶ τι ἔκανες εἰς τὸν γάμον σου, μητέρ· εἶπεν ὁ Κώστας ἀποτόμως καὶ ἀγρίως, οὔτε με ἐνδιαφέρει....

Ἡ κ. Μεριδώφ διεκόπη στεναζούσα.

Ὁ Κώστας ἀκράτητος πλέον, ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν σκάλαν.

Ἡ κ. Μεριδώφ ἔρριψε μίαν δυνατὴν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πάτωμα ὡς βαρὺς ὄγκος. Αὐτὸ ἦτο πάντοτε τὸ ὕστατον μέσον, ὡς ἔκρινεν εὗρε διεξόδον εἰς τὰς μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἡ τοῦ συζύγου τῆς σκηνάς.

Ἐκεῖνος ἔτρεξεν ὀπίσω ἀνήσυχος. Καὶ ὅταν εἶδε τὴν μητέρα του ἐξηπλωμένη κατὰ γῆς, τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Τὰ κορίτσια, τὰ ὅποια ἤκουσαν τὴν κραυγὴν καὶ τὸν γοῦπον τοῦ βαρέως πεσόντος σώματος τῆς μητρὸς των ἀνῆλθαν τρέχουσαι.

Ἡ Ἐμμα ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ, ἐνῶ αἱ δύο μεγαλύτεραι βοηθοῦμαι ἀπὸ τὸν ἀδελφόν των ἐσήκωσαν τὴν μητέρα των καὶ τὴν ἐτοποθέτησαν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ Κώστα. Ἐπειτα ἤρχισαν τὰ νερά, τὰ ζύδια, τὰ ξεκουμμάματα, τὰ τριψίματα. Ὁ δυστυχῆς νέος ἤνοιγε τὰ παράθυρα, ἔτρεχε κάτω ζητῶν τὰ ἄλατα τῆς μητρὸς του, τὰ ὅποια ἐνῶ εὗρεν ἀμέσως καὶ ἐνῶ ἐκρατοῦσε σρικτὰ εἰς τὸ χέρι του, ἐξηκολούθει νὰ ζητῇ. Σκοτισμένος, πολὺ δυστυχῆς καὶ ἀνήσυχος, τότε μόνον ἀνέπνευσε ἐλεύθερα, ὅταν εἶδε τὴν μητέρα του νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια τῆς.....

Ἡ κερὰ Ρήνη, ἡ ὁποία εἰς τὰς φωνὰς εἶχε τρέξει καὶ αὐτὴ μετὰ τὰς ἄλλας ὑπηρετρίαις ἐμουρμούριζε: Τὸ πῆρε ὁ θυμὸς τὸ εὐλογημένο καὶ τὴν ἐσύγχισε πάλιν. Αἱ! τί νὰ πῆς «ἄνδρες εἶναι».

Παρήλθεν ἡμίσεια περίπου ὥρα, ἔως ὅτου νὰ συνέλθῃ ἐν-

τελῶς ἡ κ. Μεριδώφ. Ὁ Κώστας, ὁ ὅποιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ πλέον εἰς τόσας ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μαξιλλοῦ τῆς μητρὸς του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμοῦς ὡς μικρὸ παιδί. Ἦτο λοιπὸν κατηραμένος, ἦτο ἀθλιός, ἐσκέπτετο. Καὶ ἔπρεπε νὰ κἀνὴν δυστυχῆς ὄλους ὄλους ἀγαποῦσε. Ἡ καυμένη ἡ μητέρα του, ποῦ εἶχε φανῆ τόσον καλὴ μαζὴ του, ἀκόμη ὀλίγον καὶ παχεῖα ὡς ἦτο ἠμποροῦσε νὰ πάθῃ καμμίαν συγκοπήν. Ἡ γυναικίκα του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔφευγε μακρὰν του, ἀπογοητευμένη, πληγωμένη, μὴ ἔχουσα πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην του, ἀμφιβάλλουσα ἴσως καὶ περὶ τῆς ἐντιμότητός του. Καὶ ἐκείνη ἡ Marié, ἡ παραίτιος ὄλου τοῦ [κακοῦ, τί ἔπταιεν ἐπὶ τέλους, ἐὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὸ τρελλὸν πάθος των, ἀγνοοῦσα τί συνέβαινε μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Μαρίας, ἐκλαμβάνουσα αὐτὴν ὡς ἀπλοῦν φλέτρου καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἔχῃ ἰδικόν τῆς, ἐντελῶς ἰδικόν τῆς, τῆς ἔστειλε τὸ γράμμα του.

Ἐνῶ ὁ Κώστας βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του αὐτὰς, ἔκλαιε πάντοτε συναισθανόμενος τὸ ἀνεπανόρθωτον τῆς συμφορᾶς του, ἡ Ὀλγίνα τακτοποιοῦσα τὸ εἰς ἀναστάτως δωματίον εὗρεν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ τὸν φάκελόν τῆς καὶ παρ' αὐτὸν τὰ γράμματα, τὰ ὅποια εἶχε στείλει εἰς τὴν Marié. Ἦσθάνθη ὄλον τὸ αἶμα νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἀλλ' ἡ ταραχὴ τῆς δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὅτι τὰ γράμματα ἐκεῖνα εἶχαν προκαλέσει τὴν σκηνὴν, ἡς θύμα παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἡ μητέρα τῆς δὲν ἀμφεβάλλε. Ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν φάκελον καὶ ἀμέσως, ἦτο ἀπαραίτητον. Ἐὰν ἐξήταζε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς ὁ Κώστας βεβαίως θὰ ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἦτο ἰδικός τῆς, διότι δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ ἀλλάξῃ γράψιμον. Ταχεῖα ἤρπασε τὸν φάκελον καὶ τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὴν παλάμην τῆς, ἐνῶ ἐδίπλωσεν ἐπιμελῶς τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ σχισμένα τεμάχια καὶ τὰ ἐπλάκωσεν εἰς τὸ τραπέζι μετὰ ἐν μαρμαράκι ζωγραφιστόν. Ἡ κ. Μεριδώφ, ἡ ὁποία παρηκολούθει τὰς κινήσεις τῆς τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνετήληθη ὅτι τὰ γράμματα εὕρισκοντο εἰς τὰς χεῖράς τῆς, κατελήφθη ἀπὸ νευρικήν ταραχὴν καὶ δὲν ἠσύχασε, παρὰ ὅταν ἡ Ὀλγίνα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωματίον. Ἐὰν ὁ Κώστας ἐσήκωσεν ἀφῆνης τὸ κεφάλι του, θὰ ἐβλεπε τί συνέβαινε καὶ θὰ ἠννοεῖ ἴσως ὄλην τὴν πλεκτάνην καὶ τότε τὸ δυστύχημα θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλύτερον καὶ τὰ πράγματα θὰ περιεπλέκοντο ἀκόμη περισσότερο.

Ὅταν ἡ Ὀλγίνα ἐξῆλθεν, ἡ μητέρα ἐνευσεν εἰς τὴν Λέλαν νὰ πλησιάσῃ. Σήκωσέ μου τὰ μαξιλάρια, τῆς εἶπε χαμαλοφώνως καὶ κατέβασε τὰ στόρια. Θέλω νὰ ἠσυχάσω ὀλίγον. Καὶ σεῖς καταβῆτε κάτω. Ὁ Κώστας μὲ φθάνει. Ἄν εἶναι ἀνάγκη θὰ σᾶς φωνάζῃ.

— Ἡ Λέλα ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν μητέρα τῆς. Εἶθε καλλίτερα, μητέρα μου, ἠρώτησε.

— Ναι, παιδί μου. Ἄν ἔλθῃ ὁ παπάκης σὰς ἀμέσως, μὴν εἰπῆτε τί συνέβη. Λέγετε ὅτι ἔχω νευρικὸν κεφαλόπονον.

Ἡ Λέλα ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τῆς μητρὸς τῆς. Καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσει νὰ νυκτῶν, ἤναψε τὴν ἐπὶ τοῦ κομοῦ λάμπαν, τὴν σκεπασμένην ἀπὸ ἐν ροδίον ἀλεξίφωτον. Εἰς τὸ δωματίον ἐσκορπίσθη ἀμέσως ἐν γλυκῷ φῶς, τὸ ὅποιον ἀμύδρον ὡς ἦτο ἐξιδανικεῖε καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Ἡ Λέλα καὶ ἡ Ἐμμα ὠμοιάζαν ὡς ὠραῖα εἰκόνες τοῦ Van Dick, ὅταν προσπίπτῃ ἐπάνω των διὰ τῶν χρωματισμένων ὑαλοπινάκων τοῦ ναοῦ τὸ ροδόξανθον φῶς τοῦ δύνουτος ἡλίου.

Τὸ ἐναντίον ἡ κ. Μεριδὼφ εἰς τὸ λευκὸν κρεβάτι, μὲ τὸ σῶμα ἡμικεκλιμένον εἰς τὸν σωρὸν τῶν προσκεφαλαίων, μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά της, τὰ ὅποια ἠπλώνοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς θύσανοι ὠρίμων καλαμποκιῶν, μὲ τὸν κοντὸν καὶ εὐτραφεῆ λαμόν της τῶν εὐσάρκων γυναικῶν μὲ τὰ ἡμίλειστα μάτια της ἐδίδε τὴν ζωηροτέραν εἰκόνα τῆς ζωῆς, τῆς πολὺ ἀκμαίας, ἡ ὁποία εἰς τὸν ὕπνον ζητεῖ ὀλίγην χαλάρωσιν, ὀλίγην ἀδράνειαν, ὀλίγην ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὴν πυρετώδη λειτουργίαν ἐνὸς πολὺ θερμοῦ, πολὺ ἰσχυροῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ.

Αἱ δύο νεάνιδες ἐκινήθησαν ὡς σκιαὶ καὶ ἐξήλθαν ἀσφρηπτεῖ ὡς φευγαλέαι ὄπτασιαι. Ἡ μητέρα τότε μετεκινήθη, ἐστέναξε δυνατὰ καὶ ὁ Κώστας ἐπετάχθη, ἔτοιμος νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν.

Ἄλλ' ἡ μητέρα του τὸν ἐκράτησε. Δόσε μου ὀλίγο νερὸ, παιδί μου καὶ μὴν ἀνησυχῆς. Δὲν ἔχω πλέον τίποτε. Μίαν μεγάλην λύπην μόνον καὶ ἓνα μέγαν πόνον εἰς τὴν ψυχὴν μου... καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴ, μανούλα μου, μὴ συλλογίζεσαι περισσότερον. Ἡσύχασε, σὲ παρακαλῶ. Βλέπεις ὅτι καὶ ἐγὼ ἠσύχασα, ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ, ὅτι θὰ σὲ ἀκούσω εἰς ὅ,τι μοῦ εἴπῃς. Μήπως ἐσὺ δὲν μεθ' ἐμὲ μόνον τῶρα.

Ἡ μητέρα τοῦ ἐπῆρε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ της χέρια καὶ ἤρχισε νὰ τὸν φιλῇ εἰς τὸν μέτωπον, εἰς τὰ μαλλιά. Ἐνοια σου, ἀγόρι μου, καὶ δὲν σοῦ μένω ἐγὼ μόνον. Ἡ γυναικῆ σου ζῆ, εἶναι καλὰ καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ εἶναι βεβαίως μετανοημένη γιὰ τὴν σκληρότητά της. Πρὶν νὰ περάσουν ὀκτὼ ἡμέρες θὰ εἶσαι ἔς τὴν ἀγκαλιάν της εὐτυχημένος, χαρούμενος καὶ θὰ γελᾷς καὶ μόνος σου διὰ τῆς σημερινῆς σου ἀπελπισίας.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ, πάντοτε ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα· καὶ σιγὰ, σιγὰ ὁ Κώστας ἠσθάνετο τὴν ἐλπίδα νὰ χύνη τῆς σμαραγδένιας ἀκτίνης της εἰς τὰ σκότη τῆς ψυχῆς του, καὶ νὰ ἀνακτᾷ τὸ θάρρος του καὶ νὰ σχεδιάζῃ καὶ αὐτὸς τῶρα μὲ τὸν νοῦν του, πόσον γλυκεῖα θὰ ἦτον ἡ εὐτυχία των, ὅταν θὰ συνητῶντο μετὰ τὴν τρομερὰν καταιγίδα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε χωρίσει. Τῶρα ἦτο δίκαιον νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν προδοσίαν του, διὰ τὴν ἀστασίαν του, διὰ τὴν ἐπιπολαιότητά του καὶ ἐτιμωρεῖτο. Εἶχε λησμονήσει ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἦτο ὡς αἱ ἄλλαι γυναῖκες.

Ἡ μητέρα του εὐθὺς ὡς τὸν εἶδε κάπως ἠσυχώτερον, ἔφερε τὴν ὀμίλιαν μὲ τρόπον καὶ εἰς τὴν καυμένην τὴν Marié τοῦ Νικολάκη μπέη. Τί ἔπταιε καὶ αὐτή, ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσε; Νά! αὐτὰ ἔχει ἡ εὐμορφία. Ἦταν ξετρελλαμένη καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχῆς καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ζήλεις, ὅταν μάλιστα ἔλαβε τὸ γράμμα του, τὸ ὁποῖον τῆς ὠμίλει περὶ ἄλλης γυναικός, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἔκαμεν ὅ,τι ἔκαμε.

Ὁ Κώστας εὕρισκεν ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε δίκαιον, ὅτι ὠμίλει πολὺ ὀρθὰ καὶ ὅτι μοιραίως τὰ ζητήματα περιεπλάκησαν, χωρὶς κανεὶς νὰ πταίῃ. Βεβαίως καὶ ἡ Marié ἦτο δικαιολογημένη, ἀφοῦ τὸν ἠγάπα, ὡς αὐτὴ εἴξευρε νὰ ἀγαπᾷ, μὲ τὸσον πάθος καὶ μὲ τὸσην τρέλλαν.

μάϊα

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Ε'.

Ἀγνιστράτη. Εὐθὺς ὡς ἀνήλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης Ἅγις ὁ IV, ἐπελήφθη μεταρρυθμίσεων, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν γνώμην του ἤθελον ἐπαναφέρει τὴν πατρίδα του εἰς τὴν ἀρχαίαν δόξαν της. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Σπάρτη ἐγυναικοκρατεῖτο σχεδόν, διότι ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς χώρας εἶχε περιέλθει εἰς γυναικείας χεῖρας, ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες μετὰ τὴν χαλάρωσιν τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος ἐξεπατρίζοντο τόσον, ὥστε ὁ πληθυσμὸς τῆς Σπάρτης ἀπὸ ἐννέα χιλιάδας κατοίκων, εἶχε μειωθῆ εἰς ἑπτακοσίους μόνον. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίδος Ἀγνιστράτη μετὰ τῆς μάμμης τοῦ Ἀρχιδάμειας ἦσαν τόσον πλούσιαι, ὥστε ἡ περιουσία των ἦτο ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν περιουσίαν ὅλων μαζῆ τῶν κατοίκων τῆς Λακεδαιμόνος. Ὁ οἰκογενειακὸς πλοῦτος τοῦ νέου βασιλέως εἶχε λοιπὸν συντελέσει, ὅπως ἡ ἀνατροφή του εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν πολυτελεῆ βίον τῆς οἰκογενείας του καὶ ἡ παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ ἡλικία του ἀπολαυστική. Τοῦτο δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ ἐκ τῆς πολυτελείας προκύπτοντα κακὰ καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ νόμου τῆς ἰσοπεδώσεως τοῦ πλοῦτος τῶν κατοίκων καὶ τοῦ λιτοῦ καὶ ἀπερίττου βίου τῆς ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

Τοῦ σχεδίου τούτου ἔκαμε κοινὸν τὴν μητέρα του Ἀγνιστράτην, ἡ ὁποία ἂν καὶ πλουσιωτάτη ἐπεδοκίμασε τὸ πρόγραμμά του, ἔπεισε τὴν ἐπίσης πλούσιαν μητέρα τῆς Ἀρχιδάμειας νὰ τὸ υἰοθετήσῃ, καὶ κατ' ἄνωγον ἀμφοτέραι διὰ τοῦ μεγάλου κύρους, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐπὶ τῶν πνευμάτων τοῦ λαοῦ νὰ προσηλυτίζουσαν ἰδίως τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐξήσκουν τότε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ τόπου.

Δυστυχῶς μόνον αἱ πτωχαὶ ἐφανατίσθησαν ὑπὲρ τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ προγράμματος τοῦ νεαροῦ βασιλέως, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν θρόνον εἶχεν ἀσπασθῆ βίον αὐστηρόν, λιτόν, ἀπερίττον, βίον ἀρμυζόντα εἰς βασιλέα ἐπαγγελλόμενον ὅτι θὰ ἐπανέφερε πάλιν εἰς Σπάρτην τὸ παλαιὸν μέγα καθεστὸς.

Αἱ πλούσιαι γυναῖκες, φοβηθεῖσαι μὴ χάσουν τὸ μέγα κῦρος των, ὅχι μόνον κατεπολέμησαν τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἁγίδος, ἀλλὰ καὶ συνώμωσαν μετὰ τοῦ ἐτέρου βασιλέως Λεωνίδα—τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνεβασίλευον ἐν Σπάρτῃ δύο βασιλεῖς—ἀνθρώπου τρυφηλοῦ καὶ μαλθακοῦ, ὡς ζήσαντος μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ πολεμήσῃ τὰς μεταρρυθμιστικὰς ἰδέας τοῦ συναδέλφου του.

Ὁ Λεωνίδας ὅμως ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀντιταχθῇ φανερὰ εἰς τὸν Ἅγιν, ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ὑπόφωλως καὶ νὰ διαβάλλῃ τὸν συναδέλφον του παρὰ τῆ γερουσίᾳ. Τοιοῦτοτρόπως οἱ ὑποβληθέντες παρὰ τοῦ Ἁγίδος νόμοι κατεπολεμήθησαν καὶ διὰ μιᾶς ψήφου ἐματαιώθη ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, δι' ὧν ἀναμφιβόλως ἡ Σπάρτη θὰ ἀνέκτα τὴν παλαιὰν δόξαν της.

Ἐνεκα ἐν τούτοις λόγων ἀσχετῶν πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἁγίδος ὁ ἕτερος τῶν βασιλέων Λεωνίδας ἐξωρίσθη, νέαι μεταρρυθμίσεις ἐγένοντο εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα, νέαι ἔφοροι ἐξελέγησαν, οἵτινες ἐπελήφθησαν ἐκ νέου τῆς μελέτης τοῦ προγράμματος τοῦ Ἁγίδος. Εἰς τούτων ὀνομαζόμενος

Ἀγνιστράτης, κύριος μεγάλης κτηματικῆς περιουσίας, ἀλλὰ κατὰ χρεως, ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἅγιν ὅτι θὰ τὸν ὑπεστήριζεν, ἐν πρὸ τοῦ νόμου τῆς ἐξισώσεως τῶν περιουσιῶν προέτασσε τὸν νόμον τῆς καταργήσεως καὶ μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν ὀφειλῶν. Ὁ Ἅγις ἐνέδωκε πλανηθεὶς καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεμακρόνη τῆς Σπάρτης ἕνεκα πολέμου τινός, εἰς ὃν ἔλαβε μέρος. Ὅταν ἐπανῆλθεν, εὗρεν τὴν Σπάρτην ἐπικρατούμενην, τοὺς πλουσίους καταχρυσθέντας τὸν ὄβολον τῶν πτωχῶν, τούτου· πεινῶντας καὶ κατεστραμμένους ἀπὸ τοὺς πλουσίους καὶ τὸ χειρότερον πιστεύοντας ὅτι ὁ Ἅγις ἦτο παραίτιος τῆς δυστυχίας των.

Διὰ τοῦτο τὸν μὲν Λεωνίδα ἀνεκάλεσαν ἐκ τῆς ἐξορίας, τὸν δὲ Ἅγιν κατεδίωξαν ἐπὶ ἀπάτη καὶ προδοσίᾳ κατὰ τοῦ λαοῦ. Ὁ Λεωνίδας ἐπιθυμῶν νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἀντίπαλον, εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ὁποῖου ἀπέδωκε τὴν ἐξορίαν του, κατεδίωξεν αὐτὸν καὶ μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε ζητήσῃ ἄτυλον. Ἀλλὰ πᾶσα ἀπόπειρά του πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ διωκόμενου ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ θὰ ἀπετύγχανεν ἐν φίλος τῆς Ἀγνιστράτης, ὁ Ἀμφιάρακος, πρὸς τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε δανείσει τὰ πολυτίμα κοσμήματά της δὲν συνελάμβανε τὸ μυστὸν σχέδιον νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλην τὴν οἰκογένειαν διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ τοὺς εἰς χεῖράς του πολυτίμους θησαυρούς.

Ἐποσχεθεὶς λοιπὸν ὅτι ἤθελε φυγαδεύσει τὸν Ἅγιν, τὸν ἔπεισε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ναοῦ, ὅπου καὶ συνελήφθη καὶ ἐρίφθη εἰς τὰς φυλακάς, ἵνα δικασθῇ ὑπὸ εἰδικῆ δικαστηρίου. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη του ἐζήτησαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, τὰς εἰσήγαγε δὲ αὐτὸς ὁ φίλος, ὑποχόμενος, ὅτι οὐδὲν κακὸν ἀνέμενε τὸν Ἅγιν. Πρώτη εἰσήχη ἡ μάμμη Ἀρχιδάμειας. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἡ Ἀγνιστράτη ἐπροχώρησεν ἐπίσης εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς φυλακῆς εὗρε τὰ πτώματα μόνον τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς μητρὸς της, ἧτις ἦτο ἀκόμη κρεμασμένη εἰς τὸ σχοινίον, δι' οὗ τὴν εἶχον ἀπαγχονίσει.

Ἐλυσε τὸ ἀγαπητὸν τῆς γυναικῆς σῶμα, τὸ κατέκλινε παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ τέκνου της, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πίπτουσα ἀνεφώνησε: *Γιέ μου! ἡ μεγάλη ταπεινοφροσύνη, ἡ γλυκύτης καὶ ἡ φιλανθρωπία σου ἐγένοντο αἰτία τῆς ἀπωλείας μας.*

Ἀπὸ τῆς θύρας ὁ Ἀμφιάρακος εἶχεν ἀκούσει· καὶ πλησιάζας δὴθεν ἐν ὀργῇ τὴν ἀτυχῆ ἠγεμονίδα, τῆς εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ ζῶσα συνεμερίζετο τὰ αἰσθήματα τοῦ υἱοῦ της θὰ ὑφίστατο τὴν αὐτὴν μὲ αὐτὸν τιμωρίαν. Ἡ Ἀγνιστράτη προσῆλθε γενναίως πρὸς τὸν δῆμιον: *εἶθε ἡ ἀδικία αὐτὴ νὰ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον εἰς τὸ καλὸν τῆς Σπάρτης.*

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ ΦΘΙΣΙΚΩΝ

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμά του, τὸ τμήμα νοσηλείας καὶ ὑγιεινῆς ἐπεδίωξε ἐφέτος τὴν μὲρφοσιν νοσοκόμων. Τὰ μαθήματα ἐγένοντο ὑπὸ τῆς προέδρου κ. Μαρίας Καλαποθάκη. Ἰκαναὶ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες παρηκολούθησαν τὰ μαθήματα ταῦτα, καὶ μετὰ ἐξάμηνον τῶρα τακτικὴν φοίτησιν εὕρισκονται εἰς θέσιν ν' ἀναλάβουν νὰ ἐπισκέπτονται ἀπόρους ἀσθενεῖς ὅταν θὰ προσκαλῶνται ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τῆς πόλεως, καὶ νὰ τοὺς παρέχωσι πᾶσαν ἀναγκαίαν ὁδηγίαν καὶ

περιθάλψιν ὑγιεινῆς καὶ νοσηλευτικῆς. Πολλοὶ ἱατροὶ τῆς πόλεως μας, καθὼς καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα ἡ «Φιλόπτωχος» καὶ ἡ «Περίθαλψις» θὰ συνεργασθῶσι μὲ τὰς Κυρίας τοῦ νοσηλευτικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως καὶ εἰς τῆς ἠνωμένης συνεργασίας δικαιούμεθα νὰ ἐλπίσωμεν πολλὰ πράγματα, ἰδιαίτερα ὅμως μέριμνα ἐλήφθη περὶ τῆς νοσηλείας τῶν φθισικῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατ' οἶκον νοσηλεία τούτων εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπικίνδυνος διὰ τὰς οἰκογενείας καὶ διὰ τὰς συνοικίας ἔνθα ζῶσιν, ἀπεφασίσθη νὰ γείνη ἔντονος προσπάθεια, ὅπως ἀπομονωθοῦν οὗτοι εἰς κατάλληλα εὐήλια οἰκήματα, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν πόλιν· πρὸς τοῦτο ἐνηργήθη καὶ ἔρανος εἰς πλείττας ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τῆ ἀδείᾳ τοῦ Μητροπολίτου τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων· τὰ ἐκ τούτων ἀποτελέσματα δὲν γνωρίζομεν εἰσέτι.

Ἡ Κυρία Ἐλένη Σούτσου ταμίας τοῦ τμήματος νοσηλείας καὶ ὑγιεινῆς, δέχεται πᾶσαν ὠφελεῖν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

Σ' ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΟΥ

*Λοιπὸν θυμᾶσαι τότε κάτου σ' τὰ Σοπόλια
ἀργὰ μὲ τῆ δροσιά, τὸν ὄμορφον καιρὸ,
Σ' τὰ λουλουδάκια μέσα, γύρω σ' τὰ περβόλια
ποῦ φιλῆμα μοῦ πῆρες τρυφεροῦ!*

*Τὰ δύο σου μαῦρα μάτια, πλούσια σου στολίδια,
ἀστράγτανε ἀπὸ ἐλπίδα, βλέπαν μὲ χαρὰ.
Ἀτέλειωτα μιλοῦσες, μοῦ ἔλεγες τὰ ἴδια,
Καὶ γὼ σοῦ τὸ πα πρώτη μου φορὰ.*

*Πῶς σ' ἀγαπῶ σοῦ τὸ πα ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθια.
Σ' τὴν ἑομολόγησί μου ἐστέναξες βαρεῖα.
Καὶ ἀπλωσες νὰ κόψῃς λουλουδο μ' ἀγκάθια
ποῦ κεῖ κοντὰ κρεμόταν σ' τὰ κλαριά,*

*Θυμᾶσαι τί ὠραῖα ἐκεῖ σ' τὸ ρέμμα κάτω,
μὲ τὸ γλυκὸ φεγγάρι, τ' ἄστρα τὰ χρυσά,
Οἱ δύο μας καθισμένοι σ' τὴν παλιὰ μας βάτο
Μᾶς χαιδεύε τ' ἀγέρι ποῦ φυσᾷ.*

*Ἄχ ἀπὸ τότε μόνη ζῶ, ἐρημωμένη
Ἐσὺ μακρυνά—ἡ καρδιά μου θλιβερὰ κτυπᾷ.
Ἄχ τίποτ' ἀπὸ τότε πιά δὲν μὲ γλυκαίνει
Καὶ τὰ τραγούδια πᾶν τὰ χαρωπά.*

*Μιὰ τὸ ὄβραλα φορὰ τὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀπ' τὸ στόμα
Σ' ἐστένα ἀπ' τῆς καρδιάς μου τὸ πα τὸ βυθό,
Κι' ἐστένα θὰ λατρεύω ὡς νὰ ταγῶ σ' τὸ χῶμα
Νὰ ξαναρθῆς μερονηχτις ποθῶ.*

Ἀθῆναι 12]2, 1900.

Σεπολιώτισσα.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πολλὰς ἀναγνωστρίας μας, αἵτινες κατὰ καιροὺς μᾶλλον ζητοῦν πληροφορίας περὶ κληρώσεως λαχειῶν ἢ ἀγορᾶς ὁμολογιῶν καὶ γραμματίων, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῆ εἰς ἀγορᾶν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πράξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἥς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἐκδόσεις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. — Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων. — Λογαριασμοὶ τρεχοῦμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2	%	ἔτησίως, ἀπόδοσις εἰς πρώτην ἀναζήτησιν
4	"	" " " " μετὰ ἓνα μῆνα
4 1/2	"	" " " " τρεῖς μῆνας
5	"	" " " " ἕξ μῆνας
5 1/2	"	" " " " ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἐπὶ ἀπλῆ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : Πληροφορίαι ἐμπορικαί.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντος ὁρους, μετρητοῦς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

Γοδεφρείδος ὁ δούξ τοῦ Brabant ἀπέθανε μὴ ἔχων ἄρρενα διάδοχον. Πρὸ τοῦ θανάτου του ὁμως διὰ διαθήκης κατέλιπε διαδόχου του τὴν χήραν σύζυγόν του καὶ τὴν μονογενῆ θυγατέρα του. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γοδεφρείδου, ὁ ἰσχυρὸς τῆς Σαξωνίας δούξ, ἐπέβη νὰ σφετερισθῇ πᾶν δικαίωμα τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄρφανου, καὶ λάβῃ τὴν χώραν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του, διωχυρίζομενος ὅτι κατὰ τὸν Γερμανικὸν νόμον τὸ στέμμα δὲν μετέβαινε εἰς γυναῖκα. Ἡ δούκισσα ἀπεφάσισε ν' ἀναφερθῇ πρὸς τὸν βασιλέα. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἐταξείδευε διὰ τὴν Ὀλλανδίαν, καὶ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Neumagen διὰ ν' ἀναπαυθῆ. Ἐρχεται τότε καὶ ἡ δούκισσα μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ζητοῦσα δικαιοσύνην. Εἶχεν ἔλθει δὲ καὶ ὁ δούξ, ὅπως παρουσιασθῇ καὶ οὗτος αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν βασιλέα, ἀπαντῶν εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῆς χήρας. Ἄλλ' ἐνῶ ταῦτα ἐλάμβανον χώραν, ὁ δούξ παρετήρησεν, ὅτι τοῦ βασιλέως τὴν προσοχὴν ἐπέσυρε τι ἔξω τοῦ παραθύρου, καὶ προσέειπε τότε ὁ ἴδιος διέκρινεν ἕνα λευκὸν κύκνον, ὅστις ἐκολούθη εἰς τὸν Ρήνον, ὅπου ἀργυρᾶς ἀλύσεως, ἡ ὁποία ἔλαμπεν ἐν πλοιαρίον, ὅπου ἀνεκαύετο κοιμώμενος εἰς ἰππότης. Εἶχε τὴν ἀσπίδα του προσκεφάλαιον καὶ παρ' αὐτῷ εὐρίσκοντο ἢ περικεφαλαία του καὶ ὁ θώραξ. Ὁ κύκνος ἐκυβέρνα ὡς ἔμπειρος ναυτικός, καὶ ἔλθων προσήραξε τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν ὄχθην. Τὸν Κάρολον καὶ ὅλους τοὺς αὐλικούς ἐξέπληξε τὸ παράδοξον φαινόμενον. Ἐκάστος τούτων ἀπῆκε κατὰ μέρος τὰς διαμαρτυρίας τῶν γυναικῶν καὶ ἔτρεψεν εἰς τὴν ὄχθην. Ἐν τῷ μεταξύ ἐξύπνησεν ὁ ἰππότης καὶ ἐξῆλθε τοῦ πλοιαρίου. Μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς εἰς προὔπαντήσιν του τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν πύργον. Ἀπερχόμενος ὁ νεαρὸς ἦρωας εἶπε πρὸς τὸν πτηνόν: «Πήγαινε τώρα τὸν δρόμον σου, ἀγαπητὲ κύκνε! Ὅταν λάβω ἀνάγκην σου, θέλω σὲ καλέσει». Ἀμέσως ὁ κύκνος μὲ τὸ πλοιαρίον του ἔφυγε, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὄλων. Ἐκάστος ἐδόλεπε τὸν νέον ἰππότην μετὰ περιεργείας.

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίδας μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λ]σμὸν καὶ προβῆ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων τῆς.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαβοῦσαι ἡμερολόγια νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ ΑΝΑΠΤΗΡΕΣ

Τὰ πυρετὰ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦλάχιστον τῶν ὑπνοδωματίων καταργοῦνται. Ὁ κ. Τσάκωνας ἔφερεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης μικρὰς λάμπας, αἱ ὁποῖαι δι' ἀπλουστάτης πιέσεως ἀνάπτουν ἀφ' ἑαυτῶν δι' ἡλεκτρισμοῦ ἀναπτυσσομένου ἐντὸς τοῦ δοχείου.

Ὅχι μόνον δὲ πυρετὰ οἰκονομοῦνται οὕτω, ἀλλὰ καὶ τὰ κηρία, διότι ἡ λάμπα αὐτὴ δίδει ὠραιότερον φῶς τοῦ κηρίου, τὸ ὅποσον δὲν στοιχίζει τίποτε. Τιμὴ ἐκάστης: δρ. 17.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Υποδηματοποιὸν ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πεθεῖ πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδύῃ ἐν αὐτῷ ἴδιᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἐαρινὴν περίοδον δι' ἡν ὁ κ. Τσάμη ἐκόμισεν ἕξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλους νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀτθίδων τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμη, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπανα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας τῆς.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.

Ὁ Κάρολος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, δώσας μίαν θέσιν καὶ εἰς τὸν νεοελθόντα μεταξὺ τῶν ἄλλων πριγκίπων. Ἡ δούκισσα τοῦ Brabant, ἔχουσα παρ' αὐτῆ καὶ τὴν ὠραίαν τῆς θυγατέρα, εἶ: μᾶλλον διεμαρτύρητο, μετὰ πάσης λεπτομερείας, μετ' αὐτὴν δὲ καὶ ὁ δούξ τῆς Σαξωνίας ὑπερήσπισεν ἑαυτὸν. Ἐπὶ τέλους προτείνει μάχην, διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπεχρέωνε τὴν δούκισσαν νὰ τῷ ὑποδείξῃ ἕνα ἀντίπαλον, ὅστις ἤθελε τὴν ἀντικαταστήσει, ὑπερασπιζόμενος τὰ δικαιώματά τῆς. Ἐφοβήθη πολὺ ἡ δούκισσα ἀκούσασα τὴν πρότασιν, διότι ὁ δούξ τῆς Σαξωνίας ἦτο εἰς τῶν ἐκλεκτῶν ἡρώων, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἐτόλμα ἕκαστος νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατ' αὐτοῦ. Εἰς μάτην περιέφερε τὰ βλέμματά τῆς εἰς ὄλην τὴν αἴθουσαν, οὐδεὶς προσεφέρθη. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς διεμαρτύρητο μεγαλοφώνως καὶ ἔκλαιε. Τοῦτο συνεκίνησε τὸν ἰππότην, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀδηγήσει ὁ κύκνος καὶ ὑπεσχέθη νὰ γείνη ὑπερασπιστὴς αὐτῶν, ἀναλαμβάνων ἀμέσως τὸν ἀγῶνα. Προητοιμάσθησαν καὶ τὰ δύο μέρη. Μετὰ μακρὰν πεισματώδη πάλην ἀνεδείχθη ὁ ἰππότης τοῦ κύκνου νικητὴς. Ὁ δούξ τῆς Σαξωνίας ἔχασε τὴν ζωὴν του, καὶ ἡ κληρονομία τῆς δουλείας ἔμεινεν ἐλευθέρη τώρα πλέον εἰς αὐτὴν. Προσέκλιναν ἐδαφιαίως πρὸ τοῦ ἦρωος, ὅστις τὰς εἶχεν ἀπελευθερώσει, μήτηρ καὶ θυγάτηρ καὶ ἔλαβεν οὗτος τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν τῷ ἔτεινε ἡ κόρη, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμως νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσῃ ποτέ, πόθεν ἤρχετο ἢ πόθεν κατήγετο, διότι ἤθελε τὸν χάσει ἐν τῷ ἄμα.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν δύο θαυμάσια τέκνα· ἀλλ' ἡ μήτηρ ἦτο πάντοτε στενοχωρημένη, διότι δὲν ἐγνώριζε τίς ἦτο ὁ πατὴρ των· καὶ μίαν ἡμέραν τέλος ἀπεφάσισε νὰ παραβῇ τὴν μεταξὺ των συνθήκην καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πόθεν κατήγετο. Ὁ ἰππότης ἐξεπλάγη, ἐλυπήθη καιρῶς διὰ τοῦτο καὶ τῆς εἶπε: Σὺ αὐτὴ κατέστρεψες τὴν εὐτυχίαν μας. Δὲν θὰ μὲ ἐπανίδης ποτὲ πλέον. Μετενόησε πολὺ ἡ δούκισσα, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ὁ λαὸς ὅλος ἐρρίφη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μείνῃ. Ὁ ἦρωας ὠπλίσθη· ὁ κύκνος ἐπανῆλθε μὲ τὸ αὐτὸ πλοιαρίον· ἠσπᾶσθη τὰ δύο του τέκνα, ἔλαβεν ἀδελφὰ ἀναχωρήσεως παρὰ τῆς συζύγου του, ἠλόγησε τὸν λαόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, ἔφυγε καὶ δὲν ἐπέστρεψε πλέον ποτέ.

Ἡ σύζυγος ἦτο ἀπαρηγόρητος· μόλαταῦτα ἀνέβρεψε τὰ δύο τῆς τέκνα μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ἐκ τῆς ρίζης ταύτης ἔρχονται οἱ τόσον εὐγενεῖς οἴκοι τῆς Σαξωνίας, οἱ ἔχοντες ὡς οἰκογενειακὸν σύμβολον τὸν κύκνον.

(Κατὰ τὸν Br. Grimm.)

Μαρία Πινέλλη.